

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς Οὐρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΥΘΟΔΟΕΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 2 Φεβρουαρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΔ'. Ἀριθ. 305 Τυχὴ Φέλλου Δεχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Διευθύνεται ἐπὶ ἀμειλόεσι Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 50
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Εἰς ὅλας τὰς κινήσεις παρατηρεῖται μίᾳ ἐσω-
τερικῇ κρίσει, μίᾳ διαμάχῃ. Τίποτε δὲν ἐξαιρεῖ-
ται τοῦ κανόνος αὐτοῦ. Ἐκκλησιαστικά, κοι-
νωνικά, πολιτικά, φιλοσοφικά κινήσεις μα-
στίζονται ἀπὸ ἐσωτερικὰς ἀντιθέσεις. Αἱ ἐσω-
τερικά αὐταὶ ἀντιθέσεις ἄλλοτε εἶναι ἡπια-
καὶ ἄλλοτε τραγικά. Ἀλλὰ καὶ ἀνέκαθεν πα-
ρετηροῦντο αἱ ἀντιθέσεις αὐταί. Εἰς τοὺς κόλ-
πους τῆς πρώτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὑπάρ-
χει ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν ἐξ Ἰουδαίων χριστιανῶν
καὶ τῶν ἐξ Ἑθνῶν. Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐπὶ τὰ
διακόνων ἀπεσκόπεε εἰς τὴν ἄρσιν ἀντιθέσεως
μεταξὺ τῶν χωρῶν τῶν Ἑλληνιστῶν καὶ τῶν
χωρῶν τῶν Ἰουδαίων. Τὸ σχίσμα τῶν δύο Ἐκ-
κλησιῶν προήλθε ἀπὸ ἀντιθέσιν, διοικητικοῦ
χαρακτῆρος, μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς
Ἐκκλησίας.

Γενικὸν λοιπὸν φαινόμενον ἡ ἐσωτερικὴ ἀν-
τίθεσις ! Ποῦ ὀφείλεται ὅμως ;

Δυσκολωτάτη ἡ ἀπάντησις· ὅχι ὅμως ἀδύ-
νατος ! Κατ' ἀρχὴν πολλὰ εἶναι τὰ αἷτια, ποὺ προ-
καλοῦν τὰς ἀντιθέσεις. Διαφορετικὸς τρόπος
ἐρεῦνης καὶ διαφορετικὴ ἀντίληψις περὶ τοῦ αὐ-
τοῦ πράγματος. Τὸ ἴδιο ἀντικείμενον κατὰ δια-
φορετικούς τρόπους τὸ βλέπουν τὰ διάφορα
ἄτομα. Πέραν ὅμως αὐτῆς τῆς διαφορᾶς, ἥτις,
ὅσον δευτεράτη καὶ ἂν εἶναι, δὲν δημιουργεῖ σει-
σμόν καὶ καταστροφὴν, ὑπάρχει καὶ ἄλλη αἰτία,
ὁδηγοῦσα εἰς τραγικὴν διάσπασιν καὶ διαίρεσιν.
Καὶ ἡ αἰτία αὕτη εἶναι ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ἀλα-
ζονία.

Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς καρκίνος κατα-

τρώγει συνήθως τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ
δολοφονεῖ τὰς ιδέας.

Τὸ νὰ ἔχῃς διαφορετικὴν ἀντίληψιν ὀφείλε-
ται ἐν πολλοῖς καὶ εἰς τὴν ἐν γένει ψυχασύν-
θεσιν τοῦ ἀτόμου· τὸ νὰ καλύπτεσαι ὅμως ὀπι-
σθεν τῆς διαφορετικῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως καὶ νὰ
ἐπιζητῇς βιαίως νὰ τὴν ἐπιβάλλῃς, συνιστᾷ
θρόσος καὶ ἀναίδειαν.

Δὲν εἶναι ὅμως ἡ τάσις ἐπιβολῆς τῶν ἀπό-
ψεων, ἐκείνη, ἥτις γεννᾷ τὰς ἀντιθέσεις· εἶναι
καὶ κάτι ἐγκληματικώτερον· εἶναι ἡ κίνησις ἀπο-
κεντρωτισμοῦ πρὸς ἴδιον ὄφελος. Ἀντὶ νὰ πει-
θαρχῶ καὶ νὰ σέβωμαι τὸν φορέα τῆς ἐξουσίας
τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κινήματος, εἰς τὸ ὁποῖον
εἶμαι ἐντεταγμένος, ἀντιδρῶ συστηματικῶς καὶ
ἐπιδιώκω τὴν ἀποκέντρωσιν. Φθείρω τὴν πνευ-
ματικὴν ἡγεσίαν, διότι μόνον ἔτσι αἱ κραυγα-
λέαι φωναὶ μου προσελκύουν τὴν προσοχὴν καὶ
τρίτων, ὥστε νὰ προβληθῇ.

Ἡ ἀποκέντρωσις διενεργεῖται κυρίως ἀπὸ
ἄτομα, σπιθαιμάτου ἀναστήματος, χωρὶς περιε-
χόμενον καὶ μὲ πλούσιον τυχοδιωκτικὸν προι-
κισμένα. Τὰ ἄτομα αὐτὰ ἐμπορεῦνται τὰς ιδέας
καὶ δημοκοποῦν ἀπαίσίως.

Ἐὰν τώρα προσθέσετε συμφέροντα, μικρο-
φιλοδοξίας, ἀρχομανίας καὶ ὅλας τὰς πολυδόρ-
φους ἐκδηλώσεις τοῦ ἐγωϊσμοῦ θὰ ἔχετε πλήρη
τὴν εἰκόνα τοῦ φαινομένου τῆς ἡθικῆς αὐτῆς
σήψεως !

Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τὸ φαι-
νόμενον αὐτό. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ, διότι
οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔπρεπε νὰ ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὴν

ΔΙΠΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Μολονότι ἡ ἀπάντησις πρὸς τὸν δεύτερον καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ τὸν κ. Κονιδάρην, ὅστις λαβρὸς ἐπέπεσεν ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, δίδεται εἰς ἄλλην στήλην ἐν τούτοις δὲν θεωροῦμεν πλεονασμὸν

ἀλήθειαν. Εἰδικώτερον τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παρατηρεῖται εἰς θρησκευτικὰς κινήσεις καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐπιδιωκούσας τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸν θρῆσμον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πῶς ὅμως νὰ ἐκλείψῃ τὸ τραγικὸν αὐτὸ φαινόμενον τῆς ἀντιθέσεως, ὅταν ὑπάρχουν οἱ νά- νοι, ποῦ ἐπιζητοῦν νὰ ἀνέλθουν εἰς τὴν εὐτελεῖ σουκομορέαν τοῦ ἐγωῖσμοι τῶν; Πῶς νὰ ἐκλείψουν αἱ ἀντιθέσεις, ὅταν ὑπάρχουν συμφέροντα τὰ ὁποῖα θίγονται; Πῶς νὰ φυγαδευθῇ ἡ γά- γραινα αὐτῇ, ὅταν δὲν ὑπάρχει φόβος Θεοῦ καὶ σεβασμὸς πρὸς τὴν αἰωνόβιον πράξιν τῆς Ἐκκλησίας;

Δὲν δύναται νὰ ἐκλείψῃ τελείως τὸ λυπη- ρὸν αὐτὸ φαινόμενον, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν πληροῖ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλοι- μονον ὅμως εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συντελοῦν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ φαινομένου αὐτοῦ. Ἔ- χουν κατ' ἀρχὴν ἀντιμέτωπον αὐτὸν τοῦτον τὸν Κύριον, ὅστις εἶπε «*Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων· ἀνάγκη γὰρ ἐστὶν ἔλθειν τὰ σκάν- δαλα· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ δι' οὗ τὸ σκάνδα- λον ἔρχεται*» (Ματθ. 18,7).

Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑγιῶς σκεπτόμενοι καὶ χωρὶς συμφέροντα πρεσβεύοντες τὸ ἅγιον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἀντιλη- φθοῦν τὸν ἔρποντα τυχοδωκτισμὸν τῶν ἀπιθάνων αὐτῶν ζηλωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν διὰ δολιότητος νὰ ἀποσποῦν ὀπίσω αὐτῶν ὁπαδοὺς.

Ζῶμεν εἰς ἐσχάτους καιροὺς, ὅπου βασι- λεύουν τὸ συμφέρον, ἡ πονηρία, ὁ ἐγωῖσμός. Σήμερον ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε ἰσχύει ἡ ἀρχαγγε- λικὴ σύστασις «*Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φό- βον*». Σήμερον πρέπει ὅσοι ἐπιζητοῦν τὴν σω- τηρίαν τῆς ψυχῆς τῶν νὰ ἐμπιστευθοῦν εἰς τὸν παρόντα καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχοντα Σω- τήρα· νὰ ρυθμίσουν τὴν συμπεριφορὰν τῶν με- τὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ὑποδείξεις τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας· νὰ περιβάλλουν μετὰ στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν, τὸν ἱερὸν ἡμῶν κλῆρον, ὅστις κατευθύνει διὰ τῆς Ἐκκλη- σιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα καὶ νὰ ἀπομακρύνουν πάντα ἀδελφὸν ἀτάκτως περιπα- τοῦντα.

Οὐδεμία ἐμπιστοσύνη εἰς οὐδένα· «*εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθε- μα ἔστω*» (Γαλάτας Α, 9).

Τότε οἱ σκανδαλοποιοὶ θὰ ἀπογυμνωθοῦν καὶ θὰ παραμείνουν μόνοι μετὰ ἐπληρώμενην τὴν ση- μαίαν τοῦ ἐγωῖσμοι τῶν.

Τότε θὰ ἔχη νικήσῃ ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλη- σία!

νὰ ἀπασχοληθῶμεν καὶ ἐδῶ μετὰ τοὺς κυρίους αὐτούς, οἵτινες ὡς νεώτεροι Κάτωτες ἐπανα- λαμβάνουν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἀντὶ τοῦ «*Carthago delenda est*» (ἡ Καρχηδὼν πρέπει νὰ καταστραφῇ) τὸ: «οἱ Παλαιοημερολογῖται πρέπει νὰ καταστραφῶν».

Ἄν ἐπιμένωμεν νὰ ἀσχολούμεθα μετὰ τὰς ἀ- πόψεις τῶν αὐτῶν εἶναι διότι ὡς θὰ ἀποδειχθῇ κατωτέρω, δὲν πηγάζουν ἀπὸ τὰς διασυγείας καὶ ζειδῶρους πηγὰς τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ Πνεύματος, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔχουν θολὰς καὶ ὑπόπτους προελεύσεις.

Αὐτὸ φαίνεται καθαρῶς ὅταν τεθῇ ἡ ἐρώτη- σις: **Ποῖος ἔχει συμφέρον νὰ καταστρα- φῶν οἱ Παλαιοημερολογῖται;**

Ἀσφαλῶς πάντως τοῦτο δὲν συμφέρει εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς ὁ- ποίας τοὺς ὅρους καὶ τὰ θεσπίσματα τηροῦν οἱ Παλαιοημερολογῖται. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κ.κ. Κα- θηγῆται φέρονται ἀναμειγμένους εἰς Ροταρια- νούς, ὁμίλους κλπ., οἵτινες οὐκ ὀλίγας φορές εἶναι ὑποκατάστατα τῆς Μασωνίας, δι' αὐτὸ μᾶς ἐμβάλλει εἰς πολλὰς ὑποψίας ἡ προέλευ- σις τῶν ἀντιχριστιανικῶν τῶν ἀποψέων: «αἱ μὲν χεῖρες, χεῖρες Ἰσαὺ ἡ δὲ φωνή, Ἰακώβ».

Καὶ ἡ ὑποψία μας αὕτη γίνεται αὐτόχρημα πίστις, ὅταν αἱ φωναὶ ἐναντίον τοῦ Ρόταρυ καὶ τῶν Παλαιοημερολογιτοφάγων ἀκούονται ἀπὸ εὐσεβεῖς νεοημερολογῖταις.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀρθρογραφίαν τοῦ ἡμερησίου Ἀθηναϊκοῦ Τύπου, εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς μαχητικῆς ἐφημερίδος «Χριστιανικὴ Δημο- κρατία» εἶδε τὸ φῶς μαχητικὸν ἄρθρον μετὰ τὸν τίτλον.

«Ρόταρυ: Ὁ προθάλαμος τῆς Μασωνίας. Οἱ Καθηγῆται τῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κονιδάρης καὶ Ἀλιβιζάτος καλοῦνται ν' ἀπαν- τήσουν: ἢμπορεῖ ὁ Χριστὸς νὰ εὕρισκε- ται ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ ὅλας τὰς θρησκείας ὅπως καὶ αἱ εἰδέαι τοῦ Ρόταρυ; Μήπως τὸ αὐτὸ δὲν ἐσχυρίζονται καὶ οἱ Μασῶναι;

Καὶ τὸ ἀμείλικτον ἄρθρον τοῦ εὐσεβοῦς νεο- ημερολογῖτου καταλήγει ὡς ἐξῆς:

Οἱ ἐν λόγῳ καθηγηταὶ (κ.κ. Γεράσιμ. Κονιδάρης καὶ Ἀμείλ. Ἀλιβιζάτος) ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ Ρότα- ρυ ἔχει «ὑγιεστάτας πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ κατευθύνσεις» καὶ ὅτι «δρᾷ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας». Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, καὶ κατὰ τεκμήριον περὶ ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι δέχονται τὴν ἀπο- λυτότητα τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς διδασκα- λίας—θὰ ἦτο ἀπαράδεκτον καὶ ἀκατανόητον, νὰ ἦ- το τις ἄθεος ἢ εἰδωλολάτρης ἢ μασόνος καὶ συγ- χροῦνος νὰ ἐδίδασκε ἀπὸ τῆς ἑδρας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ φοιτητὰς περὶ... Ὁρθοδοξίας! (πλὴν φεῦ! καὶ αὐτὸ συνέβη!)—δι' αὐτὸ καὶ ὑποβάλ-

λομεν τὰ κατωτέρω ἀπλῶ ὅσο καὶ ἀμείλικτα, ἐρω-
τήματα :

1. Ὑπάρχει ἀληθὴς φιланθρωπία καὶ ἠθική,
ὕπάρχει φῶς καὶ ὑγιὲς σκέψις ἔξω τῆς διδασκαλίας
τοῦ ἱ. Χριστοῦ ;

2. Ἐὰν ναί, τότε ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ζητήσῃ τὰ
πράγματα αὐτὰ ὁποῦδήποτε ἐπομένως καὶ εἰς τὴν
Μασωνίαν καὶ εἰς τὸ Ρόταρυ. Ἐὰν ὄχι, τότε τί γυ-
ρεύετε εἰς τὸ Ρόταρυ καὶ σεῖς καὶ τόσοι ἄλλοι ἀφε-
λεῖς χριστιανοὶ καὶ δὲν ἀναλίσκετε τὴν δραστηριό-
τητά σας κάτω ἀπὸ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας τοῦ
Χριστοῦ ; Εἶναι ὀρθὸν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν
Ἐκκλησίαν μας καὶ νὰ στεγαζώμεθα κάτω ἀπὸ ἀμ-
φίβολας καὶ ὑποπτές σημαῖες ;

3. Ὅταν τὸ Ρόταρυ διακηρύττῃ ὅτι «αἱ ἰδέαι
του εὐρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ ὅλας τὰς θρησκείας»
δὲν λέγει τὸ ἴδιο μὲ τὴν εἰδωλολατρικὴν Μασωνίαν
ἢ ὅπ' ἄν καταργεῖ εὐσχήμως ὅλους τοὺς θεοὺς θέτου-
σα τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ προστα-
σίαν τοῦ ψεύτικου θεοῦ Μ.Α.Σ.Τ. ; ὡς θεολόγοι
ποῦ εἴσθε, τί λέτε ; Ἡμπορεῖ ὁ Χρ. στὸς νὰ εὐρί-
σκειται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ ὅλας τὰς θρησκείας, ἀφοῦ ἀ-
κριβῶς ἀποστολὴ του ἦταν νὰ καταργήσῃ ὅλας τὰς
θρησκείας δηλ. τὰ εἰδῶλα καὶ νὰ θεμελιώσῃ τὴν
θρησκείαν τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, δηλ. τοῦ Θεοῦ
τῆς Ἀγίας Τριάδος ;

Ἐὰν ὁ Χριστὸς ἡμπορεῖ νὰ παρακάθεται εἰς
τὴν αὐτὴν τράπεζαν μὲ τὸν Βελιάλ, τότε καλῶς
εἴσθε μέλη τοῦ Ρόταρυ, ἐὰν ὄχι, τότε ἔχετε κάμει
μέγα σφάλμα καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐπανορθώσετε ἀμέ-
σως, διαγραφόμενοι ἐξ αὐτοῦ, ἄλλως θὰ παραμεί-
νετε μὲ τὸν Βελιάλ διότι ὁ Χριστὸς «οὐ μυκτηρί-
ζεται».

4. Δὲν σᾶς κάμνει ἐντύπωσιν κ.κ. Καθηγηταὶ τὸ
γεγονὸς τῆς ταχείας ἐξαπλώσεως τοῦ Ρόταρυ εἰς ὁ-
λόκληρον τὸν κόσμον ; Ἐδῶ ὑπάρχουν τόσα καὶ
τόσα σωματεῖα τὰ ὁποῖα φυτοζωοῦν ἢ ἀναπτύσ-
σονται περιορισμένως.

Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχαμε τὸ Ρόταρυ διε-
θνές ; Ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν δύναμιν
νὰ τὸ ἐπιβάλλουν διεθνῶς ; Καὶ θὰ διετίθετο ἡ
δύναμις αὐτή, ἐὰν δὲν ἐπιδιώκοντο διὰ τοῦ Ρότα-
ρυ μεγάλης σημασίας δι' αὐτοὺς σκοποὶ ; Ὅταν τὸ
ἔτος 1871 ὁ πρίγκηψ Ροδοκανάκης ἐνεφανίσθη εἰς
τὰς Ἀθήνας μὲ τὴν μυστικὴν ἐντολὴν νὰ ὁργανώ-
σῃ τὴν Μασωνίαν, ἡ τότε ἀθηναϊκὴ κοινωνία δὲν
ἡμποροῦσε νὰ ὑποπευθῇ τί ἐκρύπτετο κάτω ἀπὸ
τὴν σπουδὴν καὶ τίς ρεβερέτζες τοῦ βυζαντινοῦ
πρίγκηπος καὶ ὁμως οὗτος δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο ἀπὸ
ἓνας κοινὸς πράκτωρ τῆς ἀγγλικῆς αὐτοκρατορίας !!

Ὅταν τὸ Διθνὲς Ρόταρυ ἔστειλεν ἐδῶ τὸν ἀ-
πεσταλμένον του ροταριανόν DAVIDSON διὰ νὰ
ἐγκαθιδρύσῃ τὴν πρώτην ροταριανὴ Διοίκησιν δὲν τὸ
ἔχαμε ἀνευ σοβαροῦ λόγου. Δι' αὐτὸ κ. κ. Καθη-
γηταὶ ἄς μὴν εἴμεθα τόσον ἀφελεῖς σήμερον καὶ
γινώμεθα ἀκουσίως ὄργανα τῆς ὑποδουλώσεως
τοῦ ἔθνους μας εἰς τὰς ξένας προπαγάνδας
καὶ τὰ ξένα συμφέροντα. Τὸ Ρόταρυ δὲν εἶ-
ναι ἀθῶα ὁργάνωσις ὡς τὴν ἐμφανίζετε. Εἶναι
προθάλαμος τῆς Μασωνίας, ἔχει σκοτεινὰς ἐπι-
διώξεις καὶ εἶναι ἀξία παντὸς ἐπαίνου ἢ Ἱεραρχία

τῆς Ἐκκλησίας μας ἢ ὁποῖα ἔλαβε τὴν ἀνωτέρω κα-
ταδικαστικὴν τῆς ἀπόφασιν.

Ἴδου διατί οἱ Παλαιοσημερολογίται θεωροῦν
τιμὴν των νὰ κτυπῶνται ἀπὸ τοὺς φορεῖς τοιού-
των ἀντιλήψεων. Τὸ ἀνησυχητικὸν θὰ ἦτο ἐὰν
αὐριοὶν τὴν πρωΐαν ἐνεφανίζοντο οἱ Μασῶνοι
π.χ. ἐπαينوῦντες τὸν ἀγῶνα μας.

Τοῦτο θὰ ἐσήμαινε ὅτι ἐπαύσαμε νὰ εἴμε-
θα ὀρθόδοξοι. Δι' αὐτὸ κ.κ. Καθηγηταὶ σᾶς εὐ-
χαριστοῦμεν διὰ τοὺς μύδρους σας. Μᾶς διεβε-
βαιώσατε ὅτι ἀγωνιζόμεθα ὀρθῶς.

Σύγχρονοι στοχασμοὶ

ΝΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΕΛΕΙΝ!

Τὸ σοβαρώτερον πρόβλημα, ὅπερ ἀπησχό-
λησε τοὺς ἐπιστήμονας, ποῦ ἐξετόξευσαν τοὺς
πυραύλους καὶ τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους, ὑ-
πῆρξε ἡ ἐκμηδένισις τῆς γῆτινης ἑλξεως !

Πῶς θὰ μπορέσωμεν, νὰ μὴ ἐπαναφέρῃ πρὸς
τὴν γῆν τὸν δορυφόρον ὁ μαγνητισμὸς τῆς ;

Διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν δὲ αὐτὸ ἐξησφάλισαν
ταχύτητα πτήσεως πρὸς τὸ διάστημα ἰσχυροτέ-
ραν τοῦ γῆτινου μαγνητισμοῦ.

Καὶ τὸ ἐπέτυχαν.

***

Πηγὴ μαγνητικῆς ἑλξεως ἡ γῆ !

Ἡ ἑλξις αὐτὴ δὲν ἔχει μόνον φυσικὸν χα-
ρακτῆρα· εἶναι καὶ δύνამις ἐμποδίζουσα τὴν
πρὸς τὰ ἄνω κίνησιν τῆς ψυχῆς !

Αἱ ἡδοναὶ τοῦ βίου, τί εἶναι ;

Μία μορφή τῆς ἑλξεως αὐτῆς !

Τὸ συμφέρον τί εἶναι ;

Ἐτέρα μορφή τῆς ἑλξεως αὐτῆς !

Τὴν ἑλξιν αὐτὴν περιγράφει παραστατικῶ-
τατα ὁ Ἀπ. Παῦλος «*Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον
ἐν τοῖς μέλεσίν μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ
τοῦ νοῦς μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νό-
μῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσίν μου.
Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος !* (Ρωμ. Ζ 23 24).

Ἡ ἑλξις λοιπὸν αὐτὴ εἶναι ἡ πολυτρόπως
καὶ πολυμόρφως δρώσα ἁμαρτία ! Καὶ ὁμως
πρέπει νὰ νικήσωμεν τὴν ἑλξιν αὐτὴν !

Πῶς ;

Μὲ τὸν πόθον τῆς πνευματικῆς ἀνυψώσεως !

Ἡ ἀφετηρία τῆς νίκης κατὰ τῆς ἑλξεως τῆς
ἁμαρτίας θὰ εἶναι ὁ ἰσχυρὸς πόθος νὰ ἐπικοι-
νωνήσω μὲ τὸν Θεόν, νὰ συναντηθῶ μετ' αὐ-
τοῦ εἰς τὸ ἀπροσμέτρητον ὕψος τῆς ἀρετῆς !

Ὁ πόθος αὐτὸς θὰ μοῦ ἐμπνεύσῃ καὶ δύνα-
μιν, ἰσχυροτέραν τῆς ἑλξεως τῆς ἁμαρτίας, διὰ
νὰ ἀνυψωθῶ !

Καὶ ἡ δύναμις αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν
Θεόν !

Πόθος καὶ Ἀγάπη· οἱ δύο παράγοντες τῆς
Νίκης κατὰ τῆς ἑλξεως τῆς ἁμαρτίας· δύο ὀνυ-
φωτικά δυνάμεις, ποῦ θὰ καταστήσουν τὴν ψυ-
χὴν πνευματικὸν δορυφόρον τοῦ Ἀνεσπέρου Ἡ-
λίου τῆς Δικαιοσύνης.

ΚΡΑΥΓΑΙ ΔΥΤΙΚΟΠΛΗΚΤΟΥ!!

Ὁ ἀπὸ πεποιθήσεως ὁμνητὴς τοῦ προτεσταντικοῦ «κάλλους» καὶ σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἐνεφανίσθη ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδος «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» (22 καὶ 24 Ἰανουαρίου 1958), διὰ τὴν ἐκφέρῃ γνώμην «Ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱεραρχίας».

Ὁρθῶς διαπιστώνει ὁ σοφὸς Κεφαλλήν, ὅτι *«τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας διηλθε διὰ τῆς τύρβης τῆς πόλεως χωρὶς νὰ σημειωθῇ ἄλλο τι ἔχνος διελεύσεώς της, πέραν τοῦ χαρακτηριστικοῦ καὶ γενικῶς ἀκουσθέντος ψιθύρου τῆς ἀπογοητείας»*.

Ἀπέτυχε, κ. Ἀλιβιζάτε, ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας. Τὰ περισσότερα ὅμως ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας παρ' ὧν ἐδιδάχθησαν καὶ τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς κανόνες!! Μήπως λοιπὸν ἕνας παράγων τῆς λυπηρᾶς αὐτῆς ἀποτυχίας εἶναι καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὅστις ἐνέπνευσε εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τότε φοιτητῶν του καὶ νῦν Ἐπισκόπων τὴν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους θεσμοὺς καὶ κατεμάρανεν τὸν ἅγιον ζήλον;

Ἐρωτήσατε, κ. καθηγητά, τὴν συνειδησίν Σας: Ἀσφαλῶς ἰσχύει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ φράσις τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου δικαστοῦ πρὸς τὸν νομομαθὴ Κόρακα «οἷος ὁ Κόραξ τοιοῦτον καὶ ὧδον», ὑπονῶν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐπὶ τῶν μαθητῶν του!

Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν τώρα, καὶ εἰς ὠρισμένα σημεῖα τοῦ ἄρθρου Σας. Γράφετε διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας. *Ἡ θέσις τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα εἶναι ὁρθή καὶ ἐλήφθη ἀπόφασις περιέχουσα τὴν πρέπουσαν λύσιν»*.

Ἄλλὰ ποῖα εἶναι «ἡ πρέπουσα λύσις»; κ. Ἀλιβιζάτε; Ἡ πρότασις νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀσυνειδήτους ἡθοποιοὺς οἱ ἱερεῖς τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, λειτουργοῦντες καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον; Ἡ μὴ πῶς «πρέπουσα λύσις» εἶναι ἡ ἐπιδίωξις βιαίας μεταστροφῆς τοῦ φρονήματος τῶν παλαιοημερολογιτῶν;

«Αἰσχροὺς ἐκμεταλλευτάς!» Εἰς ποῖαν σελίδα, κ. καθηγητά, Καινῆς Διαθήκης ἢ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἀναγράφεται ἡ φράσις τοῦ λεξιλογίου Σας;

Εἰς τί συνίσταται ἡ «αἰσχρότης»; Ἐπειδὴ εἶναι Παλαιοημερολογίται; Ἐὰν ὅμως τὸ φρόνημα αὐτὸ συνιστᾷ αἰσχρότητα, τότε «αἰσχροὶ» εἶναι ὅλοι οἱ κληρικοὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον Ἐκκλησιῶν! «αἰσchrός» ὅμως εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ὁ κ. καθηγητὴς, διότι πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἐγνωμοδότη, ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καὶ ἡ καθιέρωσις τοῦ νέου θὰ καθίστα σχισματικὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος!

Περὶ τοιαύτης λοιπὸν «αἰσχρότητος» ὁμιλεῖ-

τε; Τότε τὴν δεχόμεθα ὡς τίτλον τιμῆς, διότι ἡ ἄλλη αἰσχρότης, ἡ ἐκφράζουσα ἠθικὸν βόρβον, ἐπιχωριάζει εἰν ἄλλην περιοχὴν. Ἐκτὸς ὅμως τῆς θέσεως αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν τόσον ἐπιπολαίως καὶ ἀντικανονικῶς ὑποστηρίζει ὁ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, περιπίπτει εἰς μίαν τρομακτικὴν ἀντίφασιν, προδίδουσαν σαφῶς τὰς πραγματικὰς του διαθέσεις.

Ἐνῶ διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας, ἀδημονεῖ διότι αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ ἐπιδεικνύουν *«δισταγμὸν καὶ ἀναβλητικὴν διάθεσιν»* καὶ δὲν ἐπιστρατεύουν ἀπάσας τὰς ἀστυνομικὰς δυνάμεις διὰ τὴν ἐξόντωσίν των, διαμαρτύρεται εἰς ὀλίγας γραμμὰς κατωτέρω, διότι *«δυστυχῶς, ἀντ' αὐτοῦ, ὅλων, ἀστυνομία καὶ πάλιν ἀστυνομία, πρὸς παρεμπόδισιν τῆς προπαγάνδας διὰ τὴν φαινόμεθα ὡς ἀνελεύθερον κράτος καὶ διὰ τὴν συκοφαντούμεθα ὡς καταπιέζοντες τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν»*.

Διατὶ νομίζετε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται;

Διότι, κατὰ τὸν κ. καθηγητὴν, δὲν πρέπει νὰ διώκονται αἱ ξένοι προπαγάνδαι!!

Λυπούμεθα, διότι ἐχρησιμοποίησε τὸν ὅρον «αἰσchrός» ὁ κ. καθηγητὴς καὶ δὲν δυνάμεθα δι' αὐτοῦ νὰ χαρακτηρίσωμεν, ὡς πρέπει τὴν ἀντίφασιν αὐτὴν τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου! Διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας διωγμός· διὰ τὰς ξένας προπαγάνδας θητεία!

Ἐδῶ ὅμως ἀποκαλύπτεται τὸ φερέφωνον τῆς Δύσεως καὶ θαυμαστῆς τοῦ προτεσταντισμοῦ! Ὁ κ. Ἀλιβιζάτος ὠρύεται, διότι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀπεφάσισε τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς Προτεσταντικῆς λέπρας, ἥτις ἐλανσάρετο μὲ τὸσον συγκινητικὸν ὄνομα *«Οἰκονομικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»*.

Ἐξαντλεῖ δὲ ἀφειδῶς τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἄρθρου του διὰ τὴν ἀποδείξιν τὴν «ὠφέλειαν τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ προτεσταντικὰ αὐτὰ συνέδρια, τὰ ὁποῖα, διὰ τῆς ἐφευρετικότητός του, μετονομάζει εἰς «σισκέψη». Λυπεῖται ὁ τὴν Ὁρθόδοξον Ποιμαντικὴν διδάξας, διότι εἰς τὸ εἰς Ρόδον συνέρχόμενον κατὰ τὸ θέρος τοιοῦτον συνέδριον ἀσεβείας, δὲν θὰ εὑρεθοῦν λακέδες ρασοφόροι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας νὰ περιποιηθοῦν τοὺς ὕβριστάς τῆς παρθένου, τοὺς ἀρνητάς τοῦ Τριαδικοῦ Δόγματος καὶ ἐν γένει τοὺς πλαστογράφους τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας!

Ἐν ἀπογοητεύσει δὲ εὐρισκόμενος, διότι ἐπὶ τέλους εὐρέθησαν Ἀρχιερεῖς μὲ ὀρθόδοξον συνείδησιν, προκειμένου νὰ ἐμποδίσουν αὐτὸν τὸν ἄθλιον ἐμπαιγμὸν τῆς πίστεως, χαρακτηρίζει ὡς ἀχαρίστους τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐλησμόνησαν *«τοὺς ἀμυνήτους ὕλικους θησαυροὺς, μὲ τοὺς ὁποίους ὑπεστήριξαν αὐταὶ καὶ ἄνευ τῆς παρεμικρᾶς ὑποκριτικῆς διαθέσεως τὴν πεινοῦσαν καὶ διψοῦσαν Ἐκκλησίαν μας»*. Δηλαδή ἐπρεπε νὰ

πωληθῇ ἡ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς ὑλικὰς προσφορὰς τοῦ προτεσταντισμοῦ!! ὡραία ἀντίληψις ὀρθοδόξου Θεολόγου!

Καὶ ὅλα αὐτά, διότι συνετέλουν εἰς τὴν ἐπιδίωξιν «*Ἐνώσεως σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου*». Ἄλλος κόλαφος οὗτος κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὕτη δὲν ἐκφράζει τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ κλασματικὸν μόνον μέρος αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἡ «*Ἐνωσις σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου*» δὲν θὰ εἶχε τὸν χαρακτήρα τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν μορφήν ἑνὸς σαχλαμαροειδοῦς σανφασαντισμοῦ, ἑνὸς τεχνικοῦ μωσαϊκοῦ διδασκαλίου καὶ ἀπόψεων, νεκροῦ, χωρὶς πνοῆν καὶ πρὸ παντὸς χωρὶς ἱστορικὰς προϋποθέσεις.

Ἴδου λοιπὸν πῶς ἐξηγοῦνται ὅλα!

Ὁ προτεσταντικὸς κληρικός καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ἐρωτοτροπῶν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς μὲ τὸν προτεσταντισμὸν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνεχθῇ τὴν παρουσίαν μιᾶς ἐστίας ἀντιστάσεως κατὰ τῆς τάσεως τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας! Δὲν θέλει νὰ ὑπάρχῃ ἓνα ἀσθενὲς

στοιχεῖον λειτουργικῆς ἐνότητος μὲ τὰς ὑπολοίπους Ἐκκλησίας! Θέλει τὴν Ὁρθοδοξίαν θεραπαινίδα τοῦ προδότου προτεσταντισμοῦ καὶ τὴν θεωρεῖ ἀπλῶς ὡς μίαν διοικητικὴν ἔννοιαν, δυνάμεων, νὰ συνυπάρχῃ μὲ ὅλα τὰ δογματικὰ σχήματα, τὰ ἐκτὸς τῆς ἀληθείας εὐρισκόμενα, τοῦ χριστιανισμοῦ!

Ὁπαδὸς τῆς συνειπάρξεως ὁ κ. καθηγητὴς, δὲν τὸ θεωρεῖ σπουδαῖον νὰ συνεργάζηται ὁ Ὁρθόδοξος, ὁ θεωρῶν τὴν Παρθένον «μύρον εὐώσμον» παρθενίας καὶ ὁ ὑβρίζων τὴν Παρθένον ὡς γυναῖκα τοῦ Ἰωσήφ, συμφώνως πρὸς τὸ κατὰ Παύλου εὐαγγέλιον τῆς Δύσεως!

Εὐτυχῶς ὅμως, ποὺ ὑπάρχουν εὐσυνείδητοι Ἱεράρχαι καὶ συγκρατοὺν ἀκόμη τὴν θεότευκτον ὀλκάδα τῆς Ὁρθοδοξίας! Εὐτυχῶς, ποὺ ὑπάρχει τὸ πλήρωμα, ὁ εὐσεβὴς λαός, ὅστις δὲν θὰ ἀφήσῃ ποτὲ νὰ τοῦ ὑποκλέψουν τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως του, χαρίζων τὰ «αὐτοκίνητα, τίς γραφομηχανές, τὰ ὑλικά πλοῦτη» τοῦ προτεσταντισμοῦ εἰς τοὺς ἀσυνειδήτους θαυμαστάς του καὶ πρωτιμῶν μαζὺ μὲ τὴν πτωχίαν του νὰ ἔχῃ συνοδίτην καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν του.

Μάλιστα κ. Ἀλιβιζάτε, οὐδὲν γενναιότερον ἐσημειώθη ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς Ἱεραρχίας, «*πέραν τοῦ χαρακτηρισμοῦ καὶ γενικῶς ἀκουσθέντος ψιθύρου τῆς ἀπογοητεύσεως*». Δύνασθε λοιπὸν νὰ καυχᾶσθε διὰ τὴν πανεπιστημιακὴν σταδιοδρομίαν Σας!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κυκλοφορεῖ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ συκοφαντῇ, νὰ κλονίσῃ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπὴς καὶ νὰ σκανδαλίσῃ τοὺς πιστοὺς.

Καθῆκον παντὸς ἀγωνιστοῦ ἡ περιφρόνησις καὶ ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀνατρεπτικοῦ αὐτοῦ ὄργάνου.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1959

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐφέτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἡμεροδείκται τοῖ-
χου καὶ τσέπης, οἵτινες μὲ τὴν θρη-
σκευτικὴν ὕλην τὴν ὁποίαν περιέ-
χουν εἶναι μνημεῖα Χρηστομαθείας
καὶ Πνευματικοὶ ὁδηγοί.

Συνετάχθησαν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει
ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Μονα-
χοῦ πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα
καὶ τιμῶνται οἱ μὲν τοῦ τοίχου
δραχ. 7 οἱ δὲ τῆς τσέπης δραχ. 2.

Τὸ πλήρες ἔθλον καὶ Χριστιανικοῦ παλμοῦ ὡραῖο Παράσημά μας τῆς Στυλίδος, συνεπικουρούμενον καὶ ἀπὸ ἀδελφοὺς τῆς Λαμίας δὲν παρέλειψεν νὰ τελέσῃ τὴν κα-
τάδυσιν τοῦ Ἱεροῦ Σταυροῦ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΦΩΤΙΟΣ

Καὶ ἡ ἐναρξὶς τοῦ σχίσματος

Εἰς τὰς 6 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως Φωτίου τοῦ Μεγάλου. Οὗτος ἔδρασε κατὰ τὴν ἐποχὴν, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 850—900 περίπου. Ἡ ζωὴ του καὶ ἡ δράσις του εἶναι συνδεδεμένοι μὲ μίαν ἀρετὰ ταραχώδη περίοδον τῆς Ἐκκλησίας. Αὕτη ἐξῆλθε τῆς θυέλλης τῶν εἰκονομαχικῶν ἐρίδων δ' αὐτοῦ θριάμβου τῆς Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου. Τὸ ἐπίκεντρον τῶν οἰκονομαχικῶν ἐρίδων ὑπῆρξεν ἡ Κων)πολις καὶ γενικώτερον ἡ Ἀνατολή. Αἱ αὐτὲ καὶ αἱ συνέπειαι ἐκ τῶν εἰκονομαχικῶν ἐρίδων ἦσαν περισσότερον αἰσθηταὶ εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν.

Μεταξὺ τῶν συνεπειῶν αὐτῶν ἦσαν καὶ ἡ δημιουργία δύο κινήσεων, θρησκευτικοκοινωνικῶν, γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Ζηλωταὶ*» καὶ «*Πολιτικοί*». Ἐκ τούτων ἡ μὲν πρώτη, ἡ τῶν «*Ζηλωτῶν*» διεκρίνεται διὰ τὸ συντηρητικόν της πνεῦμα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν παράδοσιν. Ἡ δευτέρα, ἡ τῶν «*Πολιτικῶν*» διεκρίνεται διὰ τὸν φιλελευθερισμὸν της καὶ τὸ μεταρρυθμιστικόν της φρόνημα. Εἰς τὰς κινήσεις αὐτάς ἀναιμῶντο, δυστυχῶς καὶ οἱ Κυβερνῶντες. Ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν, τῶν Ζηλωτῶν, ἐδικαιώθη καὶ ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως Ἰγνατίου, μορφωμένου, συντηρητικοῦ, ἀγιωτάτου καὶ προερχομένου ἐξ ἀνωτάτου κοινωνικοῦ ἐπιπέδου. Λόγω τῆς αὐστηρότητος καὶ τοῦ ἀσκητισμοῦ του ἦλθε εἰς σύγκρουσιν μὲ τὸ διεφθαρμένον περιβάλλον τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς, ἀρνηθεὶς εἰς τὸν πανίσχυρον Κυβερνήτην Βάρδα τὴν Θείαν Μετάληψιν (857).

Αὐτὸ ἐπέφερεν τὴν ἔκπτωσιν του ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου. Ἄκον αὐτὸ καὶ προφανῶς διὰ τὴν καθυστάθωσιν τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ, ὅστις ἰδιαζόντως ἐτίμη καὶ ἐσέβετο τὸν Ἰγνατίου, ἀναβιβάζον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τὸν Φώτιον, λαϊκὸν ἀπεράντου μορφώσεως, ἀνεπιλήπτου ἤθους, ὅστις ἦτο Καθηγητὴς εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν τῆς Κων)πόλεως, τὴν Μαγναύραν.

Ὁ Μ. Φώτιος δὲν ἦτο ἐραστὴς τῶν ἀξιωματῶν δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀνοδὸς του εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὄχι μόνον δὲν τὸν ἱκανοποίησε, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τὸν κατέλυψε βαθύτατα, λόγῳ τῶν ἐπικρατουσῶν συνθηκῶν. Πάντως, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἦλθε ἀντιμέτωπος τοῦ Ἰγναντίου. Δὲν παρεσύρθη ὅμως ἀπὸ προσωπικὸν πάθος καὶ ἐχρησιμοποίησε τὸ κύρος τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ Παπισμοῦ. Ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ἤρχησε νὰ ἀπαιτῇ τὴν ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας κηδεμονίαν, θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς ποντίφηκα αὐτῆς. Τὸ ζήτημα λοιπὸν Ἰγναντίου—Φωτίου παρέσχε εἰς αὐτὸν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιζητήσῃ παρέμβασιν εἰς τὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ κατὰ λόγον χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀλλ' ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ ὡς ποντίφηκος τῆς Ἐκκλησίας. Πάπας τότε τῆς Ρώμης ἦτο ὁ Νικόλαος Α'.

Τὴν ἀπαίτησιν του αὐτὴν ὁ Πάπας τὴν ἐστῆρι-

ξεν εἰς τὴν θεωρίαν περὶ πρωτείου. Ἐλεγε δηλαδή, ὅτι ὁ Κύριος ἔχρισε ἀντιπρόσωπόν του τὸν Ἀπόστολον Πέτρον. Αὐτὸς δὲ ὡς διάδοχος τοῦ Πέτρου εἶναι ἐμμέσως ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Κυρίου. Ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ἀντίθετος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἐπαρχούσης δημοκρατικῆς ἰσότητος. Ὁ Φώτιος λοιπὸν ἀντεμετώπισε τὸ καισαροπαπισμὸν αὐτὸν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἠγωνίσθη διὰ τὴν περιοφύρθησιν τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὸ τὸ ζήτημα ἤρχισε νὰ καλλιεργῇ συστηματικῶς τὸ σχίσμα τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδασκαλία, εἰσαχθεῖσα ἐπισήμως εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως ἀπὸ τοῦ 547 (συνόδου τοῦ Τολέδου) ἐθεωρεῖτο θεολογούμενον ζήτημα καὶ δὲν ἐπέφερε θξύτητα εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἀσφαλῶς λοιπὸν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὰς Ἐκκλησίας ἐχώρισεν ὄχι ἡ δογματικὴ διαφορά, ἀλλὰ ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ Πάπα καὶ ἡ σκανδαλώδης ἀνάμειξις διεφθαρμένων καὶ ἀσεβῶν ἡγεμόνων εἰς τὰς τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ ἀνεπτύχθησαν μετὰ τὴν διοικητικὴν διαδάχην. Ἐνα μέτρον τῆς ἀσεβείας τῶν ἡγεμόνων εἶναι ἡ φράσις τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Γ', τοῦ ἀποκληθέντος Μεθύσου, ὅστις ἔλεγεν: «ἐμοὶ μὲν Πατριάρχης ὁ Θεόφιλος». Ὁ Θεόφιλος ἦτο ἓνας γελωτοποιὸς τοῦ αὐτοκράτορος, ἀνομαζόμενος Γρυλός, τὸν Ἰόποϊον, διὰ τὴν διασκεδάζην ὁ αὐτοκράτωρ, τὸν ἐνέδνε ὡς Πατριάρχην.

Ὁ Φώτιος πάντως μὲ τὴν προσωπικότητά του καὶ τὸ κύρος του ἀντιμετώπισε τὸ Παπικὸν πρωτεῖον καὶ διεχάραξε τὰ ὅρια τῆς Ἑλληνοφώνου Ὁρθοδοξίας. Μεταξὺ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του εἶναι καὶ τὸ «περὶ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μυσταγωγίας». Τὸ σύγγραμμα αὐτὸ εἶναι κυρίως ἐγκύλιος πρὸς τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολικῆς, δι' ἧς ἀντικρούει τὴν περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐξ Υἱοῦ (Filioque) διδασκαλίαν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μέγας Φώτιος ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν Μεγάλων Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἔθνους, λόγῳ τῶν πολλῶν του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὑπερασπίσεως τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ὁποίας ἠνδρώθη τὸ νεώτερον Ἑλληνικὸν ἔθνος.

Ὑπεθύμνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐκ τοῦ γραφείου τύπου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς γνωστοποιοῦνται τὰ κάτωθι :

1) Ἀτομά τινα ἀνήκοντα εἰς ὀργάνωσιν λαϊκῶν, ἧς ὁ πρόεδρος ἐπιζητεῖ νὰ κηδεμονεύσῃ τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ ἀρνεῖται τὸ κύρος τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, περιέρχονται παραρτήματα καὶ ἐνορίας καὶ ἐκβιάζουν κληρικούς καὶ ἐπιτροπὰς νὰ ἀναγράψουν τὸν Ναὸν καὶ τὰς περιουσίας τοῦ παραρτήματος εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ὀργάνῳ.

2) Ἐφιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ἐπ' αὐτοῦ, διότι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ δὲν ἐξυπηρετεῖται ὁ ἱερὸς Ἀγὼν· τὸ παρελθὸν ἀπέδειξε ὅτι ναοὶ καὶ περιουσίαι, ἀναγραφέντες εἰς Ὀργανώσεις Λαϊκῶν ἐξημίωσαν καὶ ζημιοῦν μέχρι σήμερον τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα.

3) Ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ ἐπιζητεῖ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν μόνον τῶν ἐνοριῶν καὶ τῶν παραρτημάτων, τὰ ὅποια δύναται νὰ ἔχουν τὰς περιουσίας των, ὡς μέχρι τοῦδε. Ἐὰν κανεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ προσφέρῃ πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, τότε μόνος του καὶ ἀβιάστως δύναται νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῆς Ἐκκλησι. Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν δωρεάν.

4) Αἱ προσφοραὶ καὶ αἱ συνδρομαὶ τῶν παραρτημάτων καὶ τῶν ἐνοριῶν, ἀποβλέπουν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ ἀξιοποιοῦνται. Παράδειγμα ἡ ἀγορὰ τῶν γραφείων, τῶν ὁποίων ἡ ἰδιοκτησίᾳ ἀνήκει εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους κληρικούς καὶ λαϊκούς, ἐκπροσωποῦμένους ἀπὸ τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον.

5) Ἐπ' εὐκαιρίᾳ συνιστῶμεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀγωνιστάς, ὅπως ἀποφεύγουν καὶ ἐνισχύουν ὕλικον ἄτομα ἢ ὀργανώσεις ἀτόμων, ἐργαζομένων ἤδηθεν διὰ τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα.

6) Νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος εἶναι ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ, συνεργαζομένη μετὰ τὸ «Γεν. Φιλόπτ. Ταμεῖον».

(Ἐκ τοῦ γραφείου Τύπου)

Ἑπιδόσεις

Οἱ δημοκοποῦντες ἐπὶ τῆς σωροῦ «τῶν σκουπιδιῶν», (προκειμένου νὰ θίξουν τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησι. Ἐπιτροπῆς) λημονοῦν ὠρισμένα πράγματα, τὰ ὅποια ὑπενθυμίζομεν διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὁ κόσμος τὸ μέγεθος τῆς ὑποκρισίας τῶν ἐκδοτῶν τοῦ «Ἑβδομαδιαίου Δελτίου».

α) Πέρουσι ἡ καταδύσεις ἐγίνε ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. β) Ἡ ὅλη τελετὴ τῆς καταδύσεως ἐκινηματογραφήθη, ἀπὸ αὐτοῦ, ποῦ σήμερον κραυγάζουν διὰ τὸ ἀκατάλληλον τοῦ τόπου. γ) Ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ διεμαρτυρήθη τότε ἐντόνως, διότι δὲν ἀνεγράφη τὸ ὄνομα του μετὰ πηχιαῖα γράμματα, ὡς συντελέσαντος διὰ τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἀδείας καταδύσεως παρὰ τὴν θέσιν «σκουπίδια». Πέρουσι λοιπόν, καὶ παρὰ τὴν κατακλυσμαίαν βροχὴν, δὲν ἐγένετο διαμαρτυρία διὰ τὸ τόπον ἐφέτος γίνεται.

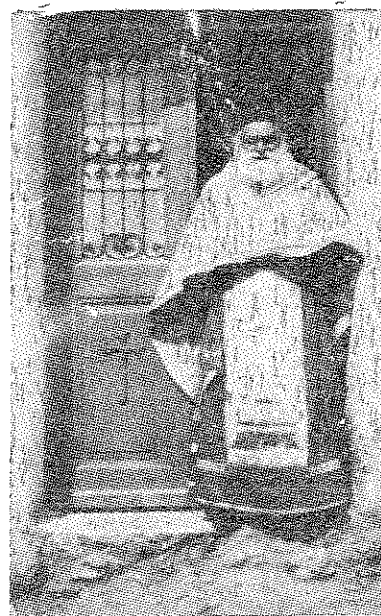
Τί πταίει ; Ἀσφαλῶς τὰ «σκουπίδια» !

Προσφορὰ κληρικῶν μας

Κατὰ τὴν τελετὴν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων περιήχθη δίσκος ὑπὲρ τῶν ἱερῶν. Τὸ προτὶν αὐτοῦ, κατὰ συμφωνίαν τῶν παρευρεθέντων καὶ μὴ λειτουργησάντων ἱερῶν, ὡς καὶ τὰ τευχρά τῶν λειτουργησάντων διετέθησαν ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν ἱερῶν.

Συγχαίρομεν τοὺς σεβαστοὺς πατέρες διὰ τὸ ὠραῖον πνεῦμα τῆς ἀγάπης, ὅπερ τοὺς διακρίνει :

Ὁ ἐκδημήσας πρὸς Κύριον ἀγωνιστὴς κληρικὸς Παχώμιος, ὅστις ἠγάλωσε τὴν ζωὴν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Σωτὴρ ἄς τὸν ἀναπαύσῃ.

Ἀπὸ τὴν φιλανθρωπικὴν δράσιν τῶν ἐνοριῶν μας.

Τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς διένειμε εἰς 68 ἀπόρους τῆς ἐνορίας του κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων τὸ ποσὸν τῶν (2,600) δύο χιλιάδας ἑξακοσίας δραχ.

— Ἐπίσης εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας (Καραχάλιου) ἀνεπτύχθη, ὡς καὶ ἑτος, ἔντονος φιλανθρωπικῆς δράσεως. Διανεμήθησαν πλέον τῶν 2.000 χιλ. εἰς τροφίμα καὶ μετρητά. Ἐν τῷ αὐτῷ Ναῷ ἐγένετο σεμνὴ τελετὴ κολῆς τῆς πίττας.

Τὸ παράστημα Σαλαμίνος διένειμε κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς ἐνορίας δραχμὰς 1700.

Εὐχόμεθα ὅπως τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Κυρίου ἐνισχύει τοὺς ἀγαθοὺς κληρικούς καὶ τὸ εὐσεβεῖς Ἐκκλησίασμα εἰς ἔργα ἐμπράκτου χριστιανικῆς οἰκοδομῆς.

Ἐπιδόσεις Νεκρῶν μας

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου, ἐορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος πανηγυρίζουν : α) Ὁ παρὰ τὴν Καλλιπόλιν Πειραιῶς ἱερὸς Ναὸς Ὑπαπαντῆς β) Τὸ παράστημα Μαρκοπούλου Ἀττικῆς, ἔχοντος Ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπαπαντῆς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμιὰν ἱεροῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κἀνιγγοῦ 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ποταμιὰ Θάσου Ἰαν. 1959

Με τὴν παρουσίαν τοῦ Πανασ. Ἱερομονάχου Συμεῶνος Ἀθωνίτου ἐωρτάσαμεν αἰσίως τὰς Ἀγίας ἐορτάς Χριστουγέννων, Ἀγ. Βασιλείου καὶ Θεοφανείων καὶ μετὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Τὴν Κυριακὴν μετὰ τὰ Ἀγία Θεοφάνεια μᾶς ἐλειτούργησεν ὁ Αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος ὅστις διὰ τοῦ κηρύγματός του κατεσυγκίνησε τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἐκκλησιαζομένων. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐγένοντο οἱ Γάμοι ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν μελῶν μας κ. Ἀναστασίου Κυρ. Πασχάλη μετὰ τῆς Εὐαγγελίας Δημ. Δεληνίκα μετὰ παρά- νυμφον τὸν κ. Δημ. Β. Τσουλκάνην, καθὼς καὶ αἱ βαπτίσεις τῶν τέκνων τῶν μελῶν μας Πελοπίδα Δ. Δημητρίσκου, Ἀργυρίου Β. Πασχάλη καὶ Φιλίππου Χ. Ἑμμανουὴλ ὀνομασθέντα Δημήτριος, Μαρία καὶ Χρήστος.

Τὰ ἄρρενα μέλη τοῦ Πιτος τῆς Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας συνελθόντα ἐξελέξαν τὰς κάτωθι δύο Ἐπιτροπὰς διὰ τὸ ἔτος 1959.

Ἐπιτροπὴ Παραρτήματος

Ἀθανάσιον Ν. Συνάθης Πρόεδρος
Δημήτρ. Β. Τσουλκάνης
Παναγ. Δ. Δημητρίσκος
Παῦλος Βαμβάτσικος
Κων/νος Λασκαρίδης

Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἡρακλῆς Ἀθ. Κάρλος
Βασίλ. Ἀργ. Πασχάλης
Γεώργ. Σ. Σαροῦχος
Ἀθαν. Ἀντ. Σαμαρᾶς
Δημήτρ. Κουτλῆς

Δράμα Ἰαν. 1959

Καὶ ἐφέτος αἰσίως ἐωρτάσθησαν ὅπασαι αἱ Ἀγίαι ἐορταὶ Χριστουγέννων καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰδес. Ἱερέων μας Μιχαὴλ ἐξυπηρετήθησαν θρησκευτικῶς τὰ Πητὰ Ἀγ. Ἀθανασίου καὶ Ἀγ. Παρασκευῆς Δράμας, Κομοτινῆς, Ξάνθης καὶ Σταυροῦ Θεσ/νίκης. Τὴν Κυριακὴν μετὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐγένετο ἡ Χριστουγεννιάτικη ἐορτὴ τοῦ Κατηχητικοῦ μας Σχολείου ἡ ὁποία ἐπλαισιώθη μετὰ ᾠσματα, ὕμνους, σκέτς, μονολόγους καὶ ποιήματα τὰ ὁποῖα ἐχαροποίησαν τοὺς πάντας. Εἰς τὸ τέλος ἐμοιράσθησαν τὰ δῶρα εἰς τὰ Κατηχητικὸπουλα καὶ συνεχάρησαν ὅπαντες τὰς Κατηχητρίδας Δ/δας Ἑλλην Τσιρωνίδου καὶ Ἀργυρῶ Νικήτογλου.

Βόλος

Τὴν Κυριακὴν 5 Ἰανουαρίου 1959 ἐγένοντο νομοτύπως ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Παραρτήματος Βόλου.

Κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας ταύτας ἐξελέγησαν ἐν- νέα (9) ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας, οἵτινες συνελθόντες εἰς πρώτην συνεδρίαν κατηρτίσθησαν εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος Δημ. Παυλῆς, Ἀντιπρόεδρος Ἀθαν. Ἀγγελόπουλος, Γεν. Γραμματεὺς Ἀναστ. Τασούδης, Ταμίας Θεόδ. Νότας, Κοσμητὼρ Ἀντ. Γκλαβίνης καὶ μέλη Μιχ. Κιάφας, Ἰωάν. Νάκος, Ἀντ. Δημητριάδης καὶ Ἀθαν. Ἀγγέλου. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ εὐχεται εἰς τὸ ἀρτισύστατον Συμβούλιον πλουσίους πνευματικούς καρπούς.

Τὸ πρὸ μηνῶν ἱδρυθέν ἐν Γιαννιτσᾶ Παραρτήματά μας κατόπιν πολλῶν μόχθων καὶ προσπάθειων τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν κηδεμονευομένων πνευματικῶς ὑπὸ τοῦ ὁσιωτάτου μοναχοῦ Πολυκάρπου Κληματιανοῦ καὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἱερομονάχου Γρηγορίου Σαμψωνίδου, προκόπτεται καὶ αὐξάνει κατὰ Θεόν, παρὰ τὴν σφοδρὰν ἀντίδρασιν τοῦ νεοημερολογίτου Ἐπισκόπου Διονυσίου, ὅστις φιλοδοξῶν ἡρωστράτειον δόξαν, ἐπιμένει νὰ ἐξοντώσῃ τὸν μικρὸν εὐώδη λευμῶνα τοῦ Κυρίου.

Συγχαίροντες τοὺς ἐκεῖ ἀδελφοὺς εὐχόμεθα ὅπως ἡ μικρὰ ζύμη τῶν ἐπιδράσεων εὐεργετικῶς ἐπὶ ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ φυράματος τῆς Μακεδονικῆς γῆς.

Ἡ ἐν ὁ

Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ὀρθοδόξως ἡ εὐσεβεστάτη χριστιανὴ Χρυσούλα Τζίκα, ἀδελφὴ τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἰωάννου Καραχάλιου.

Ἐπίσης ἀπῆλθεν εἰς τοὺς κόσμους τῆς αἰωνιότητος ὁ εὐσεβὴς καὶ καλὸς χριστιανὸς Ἰωάννης Κουμαριανὸς τῆς κηδείας του τελεσθεῖσης ὑπὸ τριῶν κληρικῶν μας Γρηγορίου Παπαβλάχου, Γρηγορίου Σταθοπούλου, καὶ Νικολάου Χατζοπούλου.

Ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ εὐσεβὴς κληρικὸς ἀγωνιστὴς Παχώμιος Σταγάκης τοῦ ὁποίου τὸ 40θῆ- μερον μνημόσυνον τελεῖται τὴν 1-2-59 εἰς τὸν Ἅγιον Ἀστέμιον Κορυδαλλοῦ.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Πανάγαθος καὶ Πανοικτίρμων Θεὸς κατατάξῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν μεταξὺ τῶν δικαίων.

Ἡ μικρὰ ζύμη τοῦ ἀρτιουσίου Παραρτήματος Γιαννιτσῶν ἥτις ἀσφαλῶς θὰ καρποδοτήσῃ πολλαπλασίως